

DANIEL JULIA

Raiverd: marató dels esports d'aventura

La comarca del Berguedà torna a ser escenari d'una nova convocatòria del Raiverd, una prova de múltiples esports d'aventura que reuneix els millors especialistes. Uns atletes molt ben preparats físicament i amb grans dots d'improvisació.

Una competició única. Des que els germans Bohigas van decidir de crear un *raid*, una cursa, que reunís uns quants dels millors esports de risc o d'aventura, el Berguedà s'ha consolidat com un espai privilegiat per a la pràctica d'aquestes activitats. En aquesta ocasió la prova s'hi farà per novena vegada. Com que ja passa per una de les millors del país, hi prenen part els millors equips del país i de fora. Aquests equips són integrats per autèntics especialistes, gent que fins i tot es dediquen professionalment a córrer en aquests esports, i que un any i un altre demostren que són uns atletes molt ben preparats. I pla que ho han de ser, per a poder aguantar els quilòmetres, el ritme, la dificultat i l'exigència de les proves.

Set dies duríssims. Els esportistes que prenen part en aquest Raiverd (del 22 al 29 de maig) han d'esforçar-se màximament a l'hora de fer quatre-cents quilòmetres i escaig, que es diu aviat. Quatre-cents quilòmetres demostrant una sòlida habilitat en esports tan diferents com la bicicleta de muntanya, les curses d'orientació, el tir amb arc, la baixada de barrancs o l'espeleologia, per dir-ne uns quants. Per aques-

ta raó, el Raiverd, més que no pas esportistes molt bons en una única especialitat, requereix el concurs d'atletes molt complets, que no tinguin gens de dificultat a fer qui-sap-los quilòmetres amb bicicleta o a enfilar-se per les parets més verticals.

De fet, com reconeix l'organització mateixa, el Raiverd és una competició per equips. "Els integrants han de ser esportistes polivalents, capaços de moure's pels terrenys més diversos, dotats d'una gran capacitat d'improvissació, d'interpretació de mapes i d'un bon coneixement dels recursos tècnics". És a dir, que es tracta d'una prova destinada a les persones que estimen l'esport, que no tenen por d'arribar al límit de les pròpies forces ni del dolor físic; en què la capacitat de sacrifici, la perseverança, l'afany de superació, la fortalesa d'esperit i una moral de ferro són condicions indispensables per als atrevits que gosin tirar-s'hi de cap —com diuen amb calma i simpatia els organitzadors.

El fet és que, gràcies a les imatges de la televisió, el Raiverd s'ha convertit en el mirall de molts esportistes, en el somni de molts patidors que voldrien posar-se a prova en aquesta competició, però que pels motius que siguin: manca de diners, de temps o de preparació, no hi poden participar. Hem de pensar que cada dia són més les persones que se senten atretes pels esports d'aventura. I, si n'hi ha moltes que gaudeixen d'allò més practicant-ne, n'hi ha moltes més que ja en tenen prou contemplant a la pantalla les evolucions de les seves modalitats preferides. És d'aquesta relació que depèn una bona part de l'èxit de proves com el Raiverd, que d'un temps ençà cada dia té més aspirants.

Ecologia. En aquest boom també hi ha un aspecte ecològic a considerar. Deixar uns quants dies el confort de la llar, el ritme de vida trepidant de la ciutat..., per les ganes de sortir a muntanya i tenir-hi contacte, és un gran què. Però el pas d'una caravana

tan multitudinària d'esportistes posa en perill l'equilibri ecològic de l'escenari del raid. Per aquesta raó, uns quants mesos abans de la prova, un equip de No Limit, l'empresa organitzadora, i membres de la Direcció de Parcs Naturals recorren els punts on es desenvoluparan les activitats previstes per valorar l'impacte ambiental que sofriran (per exemple, el pas de centenars de pneumàtics de bicicleta o les soles d'una turba de sabates de muntanya corrent a tota marxa). També estu-

dien com el pas dels esportistes pot alterar la vida de les petites localitats de muntanya, per exemple. Així, cada equip s'ha de fer càrrec de les deixalles fins a dipositar-les als contenidors; a més, els esportistes són advertits de no malmetre les propietats privades ni els conreus, i de respectar els pagesos i persones del país, bo i vigilant especialment a l'hora de circular per pobles o camins de pas de bestiar, mainada o gent gran. Fins i tot s'acostuma a donar un premi a

Els participants al Raiverd han de recórrer 300 km en bicicletes de muntanya (foto superior) i prop de 50 en canoa (foto inferior). A la pàgina anterior, proves d'escalada.

DANIEL JULIA

A dalt, salt des d'un pont a la presa de la Baells. A sota, cursa a peu camps a través.

l'equip que més s'esforça a tenir l'entorn net.

El Raiverd, com la majoria de proves d'aquestes característiques, funciona de la següent manera: l'organització no fa saber el recorregut fins el darrer moment –si bé tots els participants saben que les proves se situen al Berguedà–, que és quan els facilita el llibre de ruta, o *raibook*. Com aquests darrers anys, el Raiverd dura set dies i recorre més de quatre-cents quilòmetres: més de 50 amb canoa, quasi tres nedant i més de 300 amb bicicleta de muntanya. Bàsicament, cada jornada és una cursa sense interrupcions, en el curs de la qual els esportistes han de passar uns controls de pas obligatoris, encara que poden triar-se el camí que vulguin. D'aquesta manera els equips –integrats per tres o quatre corredors i un equip d'assistència sempre a punt, amb el material i els aliments necessaris a l'abast– han de guiar-se per les anotacions del llibre de ruta, i és per això que, si més no, un membre de l'equip ha de saber orientar-se molt bé.

Modalitats. Per fer-se una petita idea de la duresa d'aquesta prova, no serà sobrer de recordar que els *raid*ers que hi participen han de recórrer més de 300 quilòmetres amb bicicleta de muntanya pels camins que considerin millors, demostrar una bona tècnica a l'hora de remar amb canoa canadenca, ser capaços d'escalar parets de més de cent metres, tenir els nervis de ferro per superar una tirolina de més de cent metres, ser tots experts en baixada de barrancs, saber orientar-se correctament en una cursa, aguantar la travessa d'un llac o pantà nedant distàncies de més de mil metres, tenir una molt bona punteria en un circuit de bosc amb dianes volumètriques i no tenir claustrofòbia que els impedeixi de fer amb èxit descensos i recorreguts per avencs i coves.

Tot i que pot semblar força difícil de trobar esportistes que sàpiguen desenvolupar-se correctament en totes aquestes modalitats, el cas és que cada vegada n'hi més, i de bons. És per això que en Nèstor Bohigas –que va organitzar amb el seu germà Nil el primer Raiverd després d'haver participat en una triatló a França– creu que allò que més ha canviat aquests darrers anys són els participants: "Cada dia vénen més ben preparats. Practiquen tots els esports i es mantenen molt ben entrenats". I és que per

a competir amb unes mínimes garanties en una cita com el Raiverd cal, per exemple, entrenar-se cada dia unes quatre hores de matí –anant amb bicicleta, possem per cas– i una hora i mitja a la tarda –fent rem, corrent a peu o nedant–, sense deixar disciplines esportives diverses, bo i seguint una alimentació correcta, equilibrada i rica en vitamines o posant-se en mans d'un entrenador i preparador físic, fins i tot.

Però, com ja remarcàvem més amunt, no n'hi ha prou de ser molt fort, car, tan important com tenir un cos de ferro o més, és de tenir una bona entesa amb l'equip, saber compenetrar-se i entendre's amb els companys, com recorda en Nèstor. "Més que la força física, la cosa decisiva és la compenetració, si bé per a acabar el raid has de trobar-te realment molt fort". Sense aquesta qualitat cap equip no pot arribar gaire lluny en aquest Raiverd, que en la seva novena convocatòria aspira a consolidar-se com una prova de referència obligada en el món dels *raids*.

Celes Piedrabuena

Més informació:

No Limit. Generalitat, 12

08320-El Masnou (Maresme)

Tel. 93 540 36 86

<http://www.readyssoft.es/nolimit/raiverd>

DANIEL JULIA